

77529009

30 NİSAN 1989

● ALTAN

DEMEKE ki ayrılıklı bir yılı buluvermiş... Hey Koca Altan hey... Duvarlarımızda karikatürlerle, odanın tepesinden bizlere bakan o mütebessim ama hüzünlü fotoğrafınla aramızdasın tasalanma... Sesin seslerimizin arasında...

Her sabah kapıdan girerken "Herşey daha iyi olacak çocuklar, herşey daha iyi" diye seslenişin...

"Vay anasını ne güzel yapmışım" diye karikatürünü övüşün...

"Dünya beş yıl sonra bilgisayar dilini konuşacak, dilsiz kalmayalım" diye bilgisayar tuşlarında parmaklarını gezdirişin...

"Elli yıl sonra doğacak çocuklar bizim bugünkü kısır tartışmalara kıçın kıçın gülecek" diye serzenişin...

Dünyanın en az karikatür çizen karikatürcüsü kimdir kimbilir... Ama en çok çizen karikatürcüsü Sevgili Altan'dır... Çizerken sevgili genç dostları tepesine tünür... Altan hem konuşur hem çizer... Altan kimseyi kırmaz... Kimseyle kavgaya etmez, tartışmaz ama "Gülünecek şeye gülmeyen adamı ayacağım altına alır döverim" der... Altan'ın olduğu yerde gülmeyen adam olmayacağından ona dövecek adam kalmaz...

Sevgili dostu Halit Kıvanç bize gönderdiği nota.

"Kavgasız, gürültüsüz, dedikodusuz bir sevecen dünya nasıl olur? Altan Erbulak'larla dolu..." diyor...



Altan Erbulak'larla dolu sevecen ve barışçı bir dünya için çizdi durdu yüreğini hırpalayarak o... Kö-tülükleri yapanların yanına bırakarak... İyilikleri iyi insanlara armağan ederek. Dostlarının sevgisi o yüzden hep üstünde kalacak... O yüzden hep saygı ile anılacak.



AÇIK PENCERE

Melih Aşık



"Sor bakalım küçük hanım..."

ALTAN'la son röportajı geçen yıl 4 Nisan'da Ayşenur Dokurca yapmıştı... Özel Kültür Ortaokulu üçüncü sınıf öğrencisi Ayşenur Dokurca okul ödevi olarak yaptığı bu içten söyleşide bakın neler sormuş, ne yanıtlar almış...

NİSAN'ın 4'ü İdi ve ben o gün, erkekten kalkıp Ali Poyrazoğlu Tiyatrosu'na gittim. Orada Altan Erbulak'ı görünce, onunla röportaj yapıp yapamayacağımı sordum. O da, "Tabii, sor bakalım küçük hanım" dedi.

— "Ne zaman ve nerede doğdunuz?"

— "11 Kasım 1929'da, Erzurum'da doğdum."

— "Nereden mezun oldunuz?"

— "Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü'nden mezun oldum."

— "Tiyatro sanatçısı olmak nereden aklınıza geldi?"

— "Alle içinde komiklikler yapıyordum. Haldun Dormen beni görmüş. Bana tiyatrocuyu olmayı önerince, ben de oldum."

— "Hiç tiyatro grubu ile turneye çıktınız mı?"

— "Hayır, ama haftaya



Altan'la Ayşenur Dokurca.

Almanya'ya gideceğiz."

— "Tiyatro sanatçısı olmasaydınız, hangi mesleği seçerdiniz?"

— "Pilot olmayı çok isterdim. Gözlerim iyi görmediği için olamadım. Fakat motorsuz uçaklara biniyordum."

— "Gerçekleşmesini istediğiniz bir şey var mı?"

— "Evet, en çok gerçekleştirmesini istediğim şey, kırmızı ışığın sönmesi ve yeşil ışığın yanmasıdır."

— "En büyük hatanız?"

— "12 yaşındayken, du-

vann üstünden atladığımda sağ elmin orta parmağını incittim. Hâlâ o parmağımı bükemiyorum. Fakat artık alıştığım için karikatür çizerken rahatsız olmuyorum."

— "Sorularım bu kadar. Teşekkür ederim."

— "Dur bakalım. Ayakkabımın numarasını sormadın."

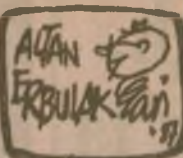
— "Peki. Ayakkabı numaranız kaç?"

— "39 numara."

Röportajdan sonra Altan Erbulak beni "Dünyalar" adlı oyununa davet etti. Oyunu seyrettikten sonra hep birlikte yemeğe çıktık. Ali Poyrazoğlu, Duygu Ankara, Zerrin Sümer gibi diğer tiyatro sanatçıların da bulunduğu yemekte çok güzel saatler geçirdim.

Kaç liraya cahil olursunuz?

KİRAÇI



BABIÂL'ye geldiğim 1947 yılında doğan bir çocuk, bugün tamamı tamamına 40 yaşlarında, kelli fellî bir adam veya saygıdeğer bir hanımefendidir sanırım. Tersî de olabilir ama 40 yaşlarında olduğu bir gerçek.

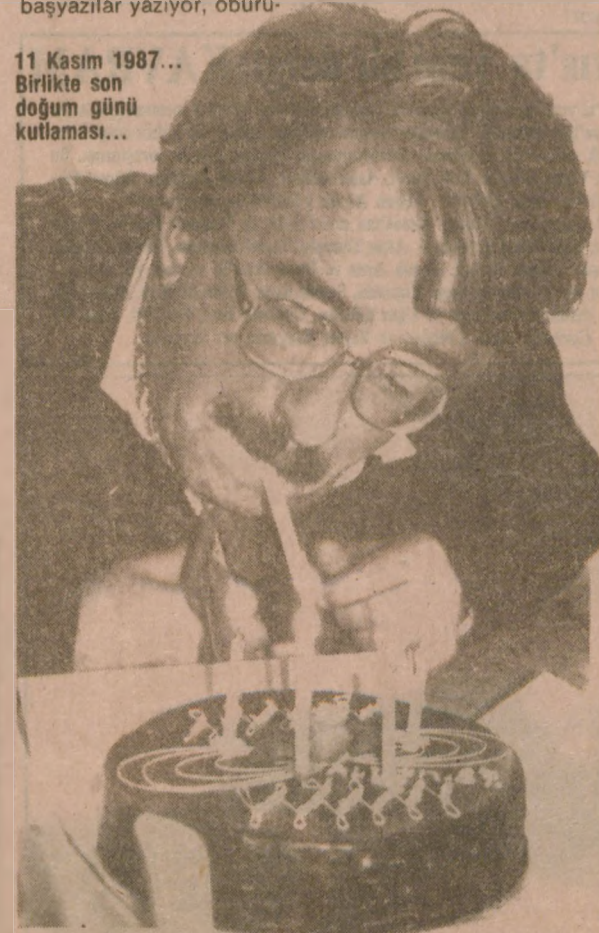
Bu çevrede öğrendiklerimi dünyalara değişmem. 18 yaşındayım Ahmet Emin Yalman'ı tanıdığım da. Birimiz, koca "Vatan" gazetesinin sol köşesinde başyazılar yazıyor, öbürü-

müz (yani ben) sağ köşesine günlük karikatürler çiziyorduk.

Gençlik günlerimde okumayı görev haline getirmiştim. Öğrenmeyi, daha çok öğrenmeyi ve de hızlı öğrenmeyi amaçlamış. O büyük "farkı" kapatmayı kafama koymuştum. Ahmet Emin Yalman, hep elimde bir kitapla yakalıyordu beni.

"Okumayı çok seviyorsun galiba?"

11 Kasım 1987... Birlikte son doğum günü kutlaması...



"Sevmenin ötesindeyim, bir tutku bu."

"Şimdiye kadar kimbilir kaç lira harcamışsındır okumak için?"

Ben, "ne biçim soru bu" dercesine aval aval bakarken, o "Bakın size başımdan geçmiş bir öyküyü anlatayim da dinleyin" demişti.

"Bağımsızlık savaşı sonunda İstiklal mahkemeleri kurulmuştu. Savaş sırasında en ufak pürüzü görülenler bile hemen yargı karşısına çıkarılıyorlardı. İstiklal mahkemelerinde ise sadece iki karar vardı, ya ölüm, ya beraat.

"O mahkemelerden ben de nasibimi aldım. Yazdığım bir yazı yüzünden önce Ankara'ya, zanlıların toplandığı bir binaya götürüldüler bizi. On-on-beş kişi kadar vardık odada. Her halinden ağa olduğu belli olan biri, gözlerini bana dikmiş, böylece bakıyordu. Bir ara dayanamayıp şöyle eli ile hele gel gibilerinden bir işaret yapıp sordu:

"Seni niye getirdiler buraya çocuk?"

"Bir yazı yazdım gazeteye de ondan."

"Sen okur-yazar mısın?"

"Evet."

"Peki şimdiye kadar kaç para harcadın okuyup yazmak için?"

İlk orta, lise ve üniversite yaşamımı şöyle toparlayıp, kafadan yaptığım bir hesapla yanıtladım soruyu: "Eh, olsa olsa 25-30 bin lira harcamışım."

İdam istemi ile mahkemelerin karşısına çıkacak olan ağa, gözlerini kısarak konuştu:

"Şimdi bütün bu bildiklerini UNUTMAK için kaç para verilsin?"

Dedim ya Babiâli'ye geldiğim yıl doğan bir çocuk, bugün 40 yaşlarında. O günden bu güne neler öğrendim neler.

Öğrenmeseydim, bilmeseydim ne iyi İdi. Oh, gel keyfim gel.

15 Mart 1987 tarihindeki yazısı...



"Profession"

ALTAN'ın sevdiği bir yaşamış Karadeniz öyküsü vardı...

Biri Karadenizli olan iki şarkıcı konser vermek için Almanya'ya gidiyorlarmış. İnise yakın hostesler herke-se doldurmaları için birer form dağıtmışlar. Yolcuların adı, soyadı, yaşı, mesleği, gezi amacı falan soruluyor formda. Bizim Karadenizli şarkıcı Almanca soruları anlamıyor, yanındakinden kopya çekiyor hafiften... Adını soyadını yazmış.



Sıra üçüncü soruya gelmiş... Soru yerinde "Profession" diyor... Yani "meslek"... Karadenizli olmayan şarkıcı oraya "şarkıcı" anlamında "Singer" yazmış... Bizim Karadenizli sormuş:

— Orada ne sorili ki garışılığında singer yazdın?

Öbürü hergele... Ciddi ciddi demiş ki:

— Evdeki dikiş makinesinin markasını soruyorlar...

Karadenizli elindeki kağıttaki meslek hanesine "Zetina" yazıvermiş...

